

S

Ygn. akt: I C 1334/21 zagr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2023 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z **powództwa Gminy P.**

przeciwko K. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 121.545 zł 76 gr (sto dwadzieścia jeden tysięcy pięćset czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy), płatną w 120 równych ratach miesięcznych po 1.012 zł 88 (jeden tysiąc dwanaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) każda, płatnych do dziesiątego każdego miesiąca poczynając od 1 września 2024 r., z tym zastrzeżeniem, że w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat cała suma stanie się natychmiast wymagalna,

w pozostałym zakresie powództwo oddała,

zasądza od pozwanej na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 11.820 (jedenaście tysięcy osiemset dwadzieścia) zł płatną w 11 równych ratach miesięcznych po 1.074 zł 54 gr (jeden tysiąc siedemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze) każda, płatnych do dziesiątego każdego miesiąca poczynając od 1 października 2023 r., do 10 sierpnia 2024 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku zwłoki, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat cała suma wraz z sumą należności głównej stanie się natychmiast wymagalna.

Sygn. akt I C 1334/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 15.12.2021 r. przeciwko pozwanej K. K., powódka Gmina P. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 128.394,49 zł na którą składa się kwota niespłaconej dotychczas bonifikaty w wysokości 102.324,56 zł oraz kwota 26.070,03 zł obejmująca naliczone odsetki przez powódkę od dnia 11.06.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. (odsetki ustawowe) oraz od dnia 01.01.2016 r. do dnia 15.12.2021 r. (odsetki ustawowe za opóźnienie), z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.12.2021 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu udzielonej bonifikaty, wraz z należnymi odsetkami, od ceny lokalu mieszkalnego.

Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w P. został zbyty w dniu 04.10.2013 r. przez powódkę w trybie bezprzetargowym na rzecz jego najemców M. K. i J. K.. Przy nabyciu nieruchomości najemcy skorzystali z 95% bonifikaty w związku z czym cena zakupu wynosiła 5.824 zł. Następnie nabywcy nieruchomości dokonali darowizny na rzecz swojej córki K. K.. Pozwana w dniu 10.06.2014 r. dokonała sprzedaży darowanej nieruchomości osobie trzeciej. Pomiedzy nabyciem lokalu przez darczyńców i pozwaną, a jego zbyciem nie upłynął okres 5 lat. Z tego względu powódka domaga się kwoty stanowiącej równowartość udzielonej, a niespłaconej dotychczas bonifikaty, zwaloryzowanej na dzień zbycia nieruchomości (pozew k. 4-7).

Pozwana K. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości i skierowanie stron do mediacji.

W uzasadnieniu przyznała okoliczności dotyczące nabycia i zbycia nieruchomości położonej przy ul. (...) w P.. Pozwana wskazała, że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Sprzedaż mieszkania była konieczna z uwagi na istotne problemy finansowe członków jej rodziny. Środki uzyskane z sprzedaży nieruchomości zostały przekazane rodzinie. W ocenie pozwanej zachodzą szczególne okoliczności oceniane przez pryzmat 5 k.c. umożliwiające pozwanej dochodzenia dopłat. Pozwana zakwestionowała przyjęta przez powódkę metodologię waloryzacji, a także wartość ustalonej w trakcie waloryzacji bonifikaty. Pozwana nie jest w stanie jednorazowo dokonać spłaty zadłużenia, jednak od 2019 r. regularnie dokonuje wpłat w kwocie 400 zł na rzecz powódki. Spłata zobowiązania w ratach nie odbyłaby się kosztem utrzymania powódki i jej małoletniego dziecka (odpowiedź na pozew k. 70, pismo pozwanej – k. 74-75).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina P. w dniu 04.10.2013 r. zbyła w trybie bezprzetargowym lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w P. na rzecz dotychczasowych najemców M. K. i J. K.. Przy nabyciu nieruchomości najemcy skorzystali z 95% bonifikaty od ceny sprzedaży lokalu. Wartość nieruchomości na dzień sprzedaży wynosiła 116.480 zł w związku z czym wysokość bonifikaty wyniosła 110.656 zł. M. K. i J. K. uścili na rzecz pozwanego kwotę 5.824 zł.

(dowód: akt notarialny Repertorium A nr (...) – k. 8-9)

M. K. i J. K. w dniu 19.11.2013 r. dokonali darowizny nabytej nieruchomości na rzecz swojej córki K. K..

(dowód: akt notarialny Repertorium A nr (...) k. 10-12)

Rodzice pozwanej mieszkali w Niemczech. Ojciec pozwanej był uzależniony od hazardu. Ze względu na to, że znajdowali się w trudnej sytuacji finansowej zwrócili się do pozwanej, aby ta dokonała sprzedaży nieruchomości. Ojciec pozwanej zamieścił w internecie ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości. Pozwana K. K. w dniu 10.06.2014 r. sprzedała nieruchomość M. B.. Pozwana środki uzyskane z sprzedaży nieruchomości przekazała ojcu.

(dowód: akt notarialny Repertorium A nr (...) – k. 13-14, zeznania pozwanej – k. 115v)

Pismem z dnia 27.04. (...). powódka wezwała pozwaną do zwrotu udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji w kwocie 111.651,90 zł.

(dowód: pismo powódki z dnia 27.04.2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 15-17)

Pozwana skierowała do powódki wnioski o umorzenie częściowe roszczeń o zwrot udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji. Powódka odmówiła umorzenia zobowiązania.

(dowód: wniosek pozwanej – k. 18, pismo powódki z dnia 16.04.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 20-21, zeznania pozwanej – k. 115v)

Pozwana oświadczyła powódce, iż będzie regulować spłatę zobowiązania w miesięcznych ratach w wysokości zależnej od jej możliwości finansowej. Powódka odmówiła rozłożenia zobowiązania na raty.

(dowód: pismo pozwanej – k. 19, pismo powódki z dnia 03.06.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 22-23, zeznania pozwanej – k. 115v)

Pozwana pismem z dnia 05.01.2022 r. ponownie zwróciła się do powódki o udzielenie ulgi w spłacie należności.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 05.01.2022 r. – k. 58-59)

Wysokość bonifikaty po dokonaniu jej waloryzacji według wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłoszonym przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za rok 2013 r. wynosiła 111.651,90 zł.

(dowód: pismo powódki – k. 109 oraz k. 121)

Pozwana w okresie od dnia 04.10.2019 r. do dnia 14.12.2021 r. uiściła na rzecz powódki kwotę 11.075,31 zł, którą to kwotę zaliczono na odsetki w kwocie 1.747,87 zł i na należność główną w kwocie 9.327,44 zł. Do zapłaty z tytułu należności głównej pozostaje kwota 102.324,46 zł.

Odsetki należne od należności głównej (kwoty zwaloryzowanej bonifikaty) od dnia 15.12.2018 r. do dnia 15.12.2021 r. wynoszą 19.221,30 zł.

(dowód: pismo powódki – k. 120, zestawienie sald i operacji – k. 111-113, potwierdzenie wpłat – k. 94-102)

Pozwana mieszka w Niemczech wraz z 4,5 letnim synem. Nie pozostaje w związku. Utrzymuje się z zasiłku w kwocie 1.446 euro miesięcznie oraz z pracy dorywczej, z której osiąga dochód w wysokości 500 euro miesięcznie. Miesięczny koszt utrzymania pozwanej i jej syna to ok. 800 euro.

(dowód: zeznania pozwanej – k. 115-116)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych powództwo podlegało uwzględnieniu w znacznej części. Podlegało ono oddaleniu jedynie częściowo w zakresie kwoty stanowiącej odsetki naliczone za okres sprzed dnia 15.12.2018 r. tj. okres wcześniejszy niż 3 lat przed wytoczeniem powództwa. Sąd w tym zakresie uwzględnił z urzędu przedawnienie.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznania pozwanej nie stwierdzając podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było uzyskanie przez rodziców pozwanej bonifikaty w kwocie 110.656 zł przy nabyciu nieruchomości przy ul. (...) w P. oraz dalsza historia nabycia-zbycia powyższej nieruchomości. Pozwana ostatecznie wskazywała, że żądanie przez powódkę zwrotu bonifikaty przez nią jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Ponadto, w toku postępowania wykazywała wolę regulowania należności w stosownych ratach. Strony w tym zakresie nie doszły do porozumienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że M. i J. K. (rodzicom pozwanej) powódka sprzedała nieruchomość przy ul. (...) w P. udzielając na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami bonifikaty w wysokości 95% ceny nieruchomości. Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu. M. i J. K. darowali córce nieruchomość, w związku z czym zgodnie z art. 68 ust. 2a pkt 1 nie znalazł do nich zastosowania przepis art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z art. 68 ust. 2a pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przypadku zbycia nieruchomości na rzecz osoby bliskiej nie jest zobowiązany do zwrotu udzielonej bonifikaty. Nie ulega wątpliwości, że pozwana jako córka jest osobą bliską, a powódka na żadnym etapie postępowania tej okoliczności nie kwestionowała.

Jak ustalono, dalsze czynności faktyczne dotyczące prawa własności nieruchomości były wykonywane przez pozwaną. Pozwana sprzedała nieruchomość osobie trzeciej. Zgodnie z art. 68 ust. 2b ustawy o gospodarce nieruchomościami przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do osoby bliskiej, która zbyła lub wykorzystywała nieruchomość na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia pierwotnego nabycia. W związku z czym pozwana z uwagi na zbycie nieruchomości zobowiązana jest zwrócić kwotę w wysokości zwaloryzowanej bonifikaty na wezwanie organu chyba, że wykazałaby że zaszła przesłanka wskazana w art. 68 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Przepis art. 68 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami stanowi:

Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

- 1) zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b;
- 2) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego;
- 3) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa;
- 4) zamiany lokalu mieszkalnego na:
 - a) inny lokal mieszkalny będący przedmiotem prawa własności lub spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo
 - b) nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe będącą przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego;
- 5) sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży wykorzystane zostały w ciągu 12 miesięcy na nabycie:
 - a) innego lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem prawa własności lub przedmiotem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo
 - b) nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe będącej przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego.

Strona pozwana w toku niniejszego postępowania, jak również przed wytoczeniem powództwa przez powódkę nie wykazała, aby zachodziła jakakolwiek przesłanka wymieniona ww. cytowanym przepisie ustawy. Co więcej, pozwana w odpowiedzi na pozew wskazała, że nie nabyła od zawarcia umowy sprzedaży innej nieruchomości. To na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że zaistniała okoliczność zwalniająca ją od zwrotu udzielonej bonifikaty, jednakże tego nie uczyniła.

Nie można uwzględnić również zarzutu pozwanej dotyczącego tego, że dochodzenie należności przez powódkę jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. Powódka wytaczając powództwo realizuje swoje prawo ale również obowiązek wynikający z zasad dyscypliny finansowej. Pozwana w ocenie Sądu nie wykazała, aby zachowanie powódki stanowiło nadużycie prawa podmiotowego.

Powódka dochodziła kwoty 128.394,49 zł na którą składa się kwota niespłaconej dotychczas bonifikaty w wysokości 102.324,56 zł oraz kwota 26.070,03 zł obejmująca naliczone odsetki przez powódkę od dnia 11.06.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. (odsetki ustawowe) oraz od dnia 01.01.2016 r. do dnia 15.12.2021 r. (odsetki ustawowe za opóźnienie). Roszczenie w zakresie odsetek jest częściowo przedawnione. Termin przedawnienia dla świadczeń okresowych, a takimi są odsetki, zgodnie z art. 118 k.c. wynosi 3 lata. Wobec powyższego, powódka mogła w toku postępowania skutecznie dochodzić odsetek za okres 3 lat przed wniesieniem powództwa, a więc za okres od 15.12.2018 r. do dnia 15.12.2021 r. Powódka wskazała, że odsetki za ten okres wynoszą 19.221,30 zł i ich wysokość nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwaną.

Mając na uwadze powyższe pozwana zobowiązana jest do zwrotu powódce kwoty waloryzowanej bonifikaty w wysokości 102.324,56 zł oraz kwoty odsetek od dnia 15.12.2018 r. do dnia 15.12.2021 r. w kwocie 19.221,30 zł, łącznie 121.545,76 zł.

Z tego względu, wobec spełnienia przesłanek uprawniających do żądania od pozwanej zwrotu kwoty w wysokości zwaloryzowanej kwoty udzielonej bonifikaty, na podstawie art. 68 ust. 2 w zw. z art. 68 ust. 2b ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 121.545,76 zł, **o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.** Sąd uwzględnił z urzędu na podstawie art. 117 § 2¹ k.c. przedawnienie roszczenia odsetkowego wynikającego z art. 118 k.c. i z tego względu oddalił żądanie powódki w pozostałym zakresie, **o czym orzekł w punkcie II sentencji wyroku.**

Pozwana w toku postępowania podnosiła, że nie jest w stanie dokonać jednorazowej płatności należności, spłaca zobowiązanie w ratach i w dalszym ciągu ma wolę spłaty zobowiązania w formie ratalnej. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. „W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.” Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09.04.2015 r. sygn. akt II CSK 409/14 instytucja ta może zostać zastosowana wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach „Przepis art. 320 KPC upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzanego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzanego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela”. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie zachodzą wyjątkowe okoliczności, która pozwalają zastosować wobec pozwanej dobrodziejstwo przepisu art. 320 k.p.c. Przede wszystkim, pozwana wielokrotnie zwracała się do powódki o rozłożenia zobowiązania na raty, zaś od października 2019 r. regularnie dokonuje wpłat na rzecz powódki w kwocie ok. 400 zł miesięcznie. Pozwana nie uchyła się przed spłatą zobowiązań oraz od samego początku dążyła do ugodowego zakończenia sprawy. Powyższe okoliczności wskazują na to, że pozwana mimo trudnej sytuacji materialnej chce regulować swoje zobowiązania w takim stopniu w jakim jest to możliwe. Powódka samotnie wychowuje 4,5 letniego syna, utrzymuje się z zasiłku oraz pracy dorywczej. Ponadto, należy mieć na uwadze to, że powódka kwoty z sprzedaży nieruchomości nie przeznaczyła na potrzeby własne, lecz przekazała je swojemu ojcu, który informował powódkę o bardzo złej sytuacji finansowej rodziny. Nie istnieje w ocenie Sądu realna perspektywa natychmiastowego zaspokojenia roszczeń powódki poprzez skierowanie egzekucji do pozwanej. Z drugiej strony wiarygodności powódki chronione są hipoteką, która stwarza powódce możliwość egzekucji w stosunku do nabywczyni lokalu w trybie jej odpowiedzialności rzeczowej. Jednocześnie, Sąd wziął pod uwagę sytuację strony powodowej. W ocenie Sądu, rozłożenie należności na raty nie spowoduje pogorszenia się w sposób istotny sytuacji finansowej powódki, jak również nie zachwieje jej wypłacalności. Umożliwienie pozwanej spłaty zobowiązania w ratach będzie stanowiło szansę dla niej na ustabilizowanie swojej sytuacji życiowej i finansowej, a z drugiej strony powódka będzie otrzymywała regularną spłatę zobowiązania. Jednocześnie wskazać należy, że Sąd uwzględniając interes powódki i wprowadził do treści sentencji wyroku zastrzeżenie, że w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat cała suma stanie się natychmiast wymagalna. Jeżeli pozwana zaniecha realizacji wyroku, a więc opóźni się z spłatą chociażby jednej raty, powódka będzie mogła egzekwować całą zasądzoną kwotę. Jedynie od pozwanej zależy więc, czy skorzysta z możliwości spłaty roszczenia w ratach czy też nie będzie realizować wyroku, a powódka będzie mogła podjąć natychmiastową egzekucję całej należności. W ocenie Sądu zastosowanie art. 320 k.p.c. w okolicznościach niniejszej sprawy jest zasadne. Pozwana pierwszą ratę będzie zobowiązana spłacić do dnia

01.09.2024 r. Sąd uznał, że wyznaczenie pierwszej spłaty na tą datę jest uzasadnione pierwszeństwem należności obejmującej koszty procesu, o czym będzie jeszcze mowa poniżej.

W ocenie Sądu zastosowanie w realiach niniejszej sprawy instytucji art. 320 k.p.c. spowoduje, że wyrok w niniejszej sprawie będzie skutecznie realizowany i zabezpiecza interes obu stron postępowania – powódka uniknie bezskutecznej egzekucji, pozwana uzyska możliwość regulowania swoich zobowiązań.

W związku z zastosowaniem art. 320 k.p.c., stosując się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.12.2006 r. o sygn. akt III CZP 126/06 „Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 KPC ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22.9.1970 r., III PZP 11/70 (OSNCP 1971, nr 4, poz. 61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.”, Sąd nie zasądził odsetek zgodnie z wnioskiem powódki. Należy mieć na uwadze, że zastosowanie art. 320 k.p.c. skutkuje tym, że termin spełnienia świadczenia ulega zmianie i tym samym pozwana nie pozostaje w opóźnieniu w związku z pierwotnie wyznaczonym terminem spłaty. W związku z powyższym Sąd oddalił żądanie powoda o zasądzenie odsetek od kwoty 121.545,76 zł. zł od dnia 16.12.2021 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł jak **w punkcie II sentencji wyroku.**

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. poprzez obciążanie pozwanej obowiązkiem ich zwrotu na rzecz powódki w całości. Powódka nieznacznie uległa swemu roszczeniu, w związku z tym zasadnym było obciążanie pozwanej zwrotem kosztów postępowania w całości.

Koszty procesu po stronie powodowej obejmowały uiszczoną opłatę od pozwu (6.420 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (radcy prawnego) w stawce wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (5.400 zł).

O odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Z tych samych przyczyn, które zostały wcześniej omówione Sąd na podstawie art. 320 k.p.c. rozłożył zapłatę kosztów procesu na 11 równych rat, z terminem płatności od 01.10.2023 r. Podobnie jak w zakresie należności głównej, zostało wpisane w sentencję wyroku zastrzeżenie o tym, iż brak spłaty którejkolwiek z rat spowoduje natychmiastową wymagalność całej sumy.

Z tego względu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.820 zł, **o czym orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.**